

980107-3

Výpad Pavla Rejchrt („Konec křesťanství?“ Protestant 1997, č.10, 15-16) proti článku autorů Balabána, Tydlitátové a Blahy (v Protestantu 1997, č. 8) je karikaturou na kritiku právě svým výhradním odvoláváním na minulost; autor výslovně říká, že „samy základy víry“ jsou mu spjaty s tradičními dogmaty a že ta mu jsou „kritériem, na němž rozeznává hlubiny a nadčasovost °staré víry° a zároveň svou současnou rozbitost a plytkost ve vleku doby ...“. To je právě charakteristické pro Koniáše všech dob, že vnitřní nepevnost, úzkost a prázdnotu ubíjejí pronásledováním těch, jimž jde o něco nového a podstatného. Když to dnes už nejde pálit knihy a upalovat knihy, tak alespoň vylučovat, exkomunikovat ty, co „se odvažují nazývat křesťany“, ačkoli „se staví jako žalobci i soudci dokonce nad novozákonní kanonické texty“ atd. Pavel Rejchrt zapomíná, že Ježíš nikde nedával za vzor ty, co recitovali nebo deklamovali Zákon, ale že nejednou dával za vzor ty, o kterých bylo předem zřejmé, že jim takové vzdělání chybělo, protože to nebyli Židé (Samaritáni, ale také římsí vojáci apod.) – Když Rejchrt říká, že věří, „že křesťan opravdový (bohužel bílá vrána) není nikdy protižidovský, dopouští se něčeho horšího než „bludařství“, jež vytýká kritizovaným autorům. Převážná část první církve by pak nemohla být považována za „opravdově křesťanskou“, protože fakticky byla protižidovská. Je jenom třeba lépe znát historii a nezneužívat slova „víra“ tam, kde má nahradit skutečné znalosti. „Křesťané ze židů“ představovali právě významnou skupinu v první církvi, která byla napadána jak ze strany Židů, tak ze strany „křesťanů z pohanů“ (kterých byla v první církvi brzo většina, právě zásluhou zejména apoštola Pavla).

(Praha, 980107-3.)